

Prolog

Dimineața devreme, în urmă cu un an

Această poveste începe cu un vis. Unul deloc special de data asta. Vedem doar un pumn care lovește ritmic și neîntrerupt salteaua patului din vechea cameră din Lundagatan.

Cu toate astea, visul o face pe Lisbeth Salander să se ridice din pat înainte să se lumineze de ziuă. Apoi se așază la calculator și începe urmărirea.

PARTEA ÎNTÂI

OCHIUL CARE VEGHEAZĂ

1-21 noiembrie

NSA, National Security Agency, este o agenție federală americană aflată în subordinea Ministerului Apărării. Sediul ei se află în Fort Meade, Maryland, lângă autostrada Patuxent.

Încă de la înființare, în 1952, NSA interceptează informații electronice — în ziua de azi, cea mai mare parte a activității vizează traficul de internet și convorbirile telefonice. Încetul cu încetul, autoritatea agenției a crescut, ajungând să monitorizeze douăzeci de miliarde de convorbiri și mesaje electronice zilnic.

1

Începutul lui noiembrie

Frans Balder se considerase dintotdeauna un tată deplorabil.

Deși August împlinise deja opt ani, nu încercase niciodată să-și asume responsabilitatea de părinte și nici nu putea spune că începuse să-i surâdă ideea între timp. Cu toate astea, așa cum înțelegea el lucrurile, era de datoria lui să acționeze. Băiatul n-o ducea deloc bine în casa fostei soții și a nenorocitului ei de logodnic, Lasse Westman.

Așadar, Frans Balder își dăduse demisia de la compania din Silicon Valley și zburase acasă, unde aștepta în stare de șoc un taxi pe aeroportul din Arlanda. Era o vreme mizerabilă. Ploaia și vijelia îi biciuiau obrajii și se întrebă pentru a suta oară dacă făcea într-adevăr ce trebuia.

Dintre toți tembelii egoiști din lume, tocmai el avea să devină tată cu normă întreagă. O nebunie, ce mai. La fel de bine-ar fi putut lucra la Zoo. Nu știa absolut nimic despre copii, mai nimic despre viață în general și, ceea ce era cu adevărat remarcabil, nimeni nu-l rugase să facă nimic.

Nici mama băiatului, nici bunica maternă nu-l sunaseră să se roage de el și să-i spună să-și asume responsabilitatea.

Fusese alegerea lui, iar acum plănuia ca, în ciuda unei decizii vechi privind încredințarea custodiei și fără vreun avertisment, să dea buzna în viața fostei sale soții și să-și ia băiatul acasă. Sigur aveau să sară scânteii. Și cu siguranță avea să și-o ia pe coajă de la afurisitul de Lasse Westman. Totuși, asta era situația, așa că Frans sări într-un taxi condus de o șoferiță care mesteca gumă cu frenezie și avea chef de taclale. Nu îl prinsese într-una dintre zilele lui bune. Lui Frans Balder nu-i prea ardea de vorbit.

Stătea rezemat pe bancheta din spate și se gândea la fiul său și la tot ce se întâmplase în ultimele câteva zile. August nu era singurul motiv pentru care plecase de la Solifon. Întreaga lui viață atârna de un fir de păr și se întrebă dacă era într-adevăr în stare s-o scoată la capăt. În drum spre Vasastan, simți cum îi îngheață brusc sângele în vine și își înăbuși impulsul de a lăsa totul baltă. Nu mai putea da înapoi.

Coborî din taxi pe Torsgatan și plăți, după care își lăsă bagajul în fața intrării și luă cu el pe scări doar geanta goală de voiaj imprimată cu harta colorată a lumii, pe care o cumpărase din Aeroportul Internațional San Francisco. Se opri apoi gâfâind în fața ușii, închise ochii și-și imagină toate scenele posibile, de la ceartă până la un scandal de proporții, gândindu-se că, de fapt, cine i-ar fi putut învinui pe cei doi? Nimeni nu apare din senin și smulge copilul din confortul căminului său, cu atât mai puțin un tată care până în acel moment nu făcuse decât să pună bani într-un cont bancar. Înțelegea însă că era o situație-limită, așa că trase aer în piept și sună la ușă, chiar dacă mai degrabă și-ar fi dorit să o ia la goană.

La început, nu răspunse nimeni. Apoi, ușa se deschise și Lasse Westman apărură în prag cu ochii lui de un albastru intens, pieptul masiv și labele imense, făcute parcă să aducă numai nenorocire, dar care-i aduceau în schimb nenumărate roluri de *bad guy* în filme, deși niciunul dintre ele — Frans Balder era convins de asta — nu era la fel de fioros ca acela pe care-l juca zi de zi.

— Măi, să fie! exclamă Lasse Westman. Nu-i rău. Geniul a venit în vizită.

— Am venit să-l iau pe August, spuse Frans.

— Ce?

— Vreau să-l iau la mine, Lars.

— Cred că glumești.

— Nu-mi arde deloc de glume, încep Frans tocmai când fosta lui soție, Hanna, apărură brusc dintr-o cameră de undeva din stânga.

Cu siguranță nu mai era la fel de frumoasă ca pe vremuri. Se întâmplaseră prea multe nenorociri și probabil fumase și băuse prea mult. Totuși simți un val neașteptat de afecțiune, mai ales când observă că avea o vânătaie pe gât și că părea să vrea să-l salute, în ciuda situației, deși nu îndrăznea să deschidă gura.

— Cum de te-a lovit interesul, așa, deodată? întrebă Lasse Westman.

— Pentru că s-a umplut paharul. August are nevoie de un cămin în care să se simtă protejat.

— Și-o să-i dai tu așa ceva, Roboțel? De unde și până unde te-ai lăsat de holbat la monitoare?

— M-am schimbat, spuse Frans, simțindu-se jalnic, și nu doar pentru că nu era convins deloc de asta.

Simți cum îl trece un fior atunci când Lasse Westman făcu un pas spre el, mare și furios. Era însă dureros de limpede că nu avea cum să-i facă față dementului, dacă

urma să-l atace și că întregul plan era eronat de la cap la coadă. Însă, curios lucru, nu se ajunsese nici la pumni, nici la vorbe grele, ci la un zâmbet grav și exclamația:

— Dar asta-i minunat!

— Ce vrei să spui?

— Că era și timpul. Nu-i așa, Hanna? În sfârșit se simte și domnul Cap-în-Nori responsabil. Bravo, bravo! continuă Lasse Westman și bătu teatral din palme.

Însă ceea ce-l îngrozi cel mai tare pe Frans Balder fu cât de repede i-l dădură pe băiat.

Fără să protesteze prea mult, îl lăsară să-l ia cu el pe puști. Probabil că August era doar o povară pentru ei. Nu era un gând ușor de acceptat. Hanna îi aruncă lui Frans câteva priviri în care nu se citea nimic. Îi tremurau mâinile și avea maxilarul încleștat, însă abia dacă-i puse vreo întrebare. Ar fi trebuit să-l chestioneze în cele mai mici detalii, să vină cu o grămadă de pretenții și să se îngrijoreze că băiatul avea să-și iasă din ritm. Femeia spuse doar:

— Ești sigur că asta vrei? O să te descurci?

— Sunt sigur, spuse el și intră în camera lui August, unde îl văzu pentru prima oară în anul care trecuse și se rușină.

Cum putuse să abandoneze așa un băiețel? Era atât de frumos și special, cu părul lui cărlionțat și des, corpul subțirel și privirea serioasă și albastră, concentrându-se să facă un puzzle uriaș. Întreaga lui făptură părea să spună „nu mă deranja“, așa că Frans se apropie încetșor de el, de parcă ar fi fost o creatură ciudată și imprevizibilă.

Reuși totuși să-i distragă atenția băiatului, să-l convingă să-l apuce de mână și să-l urmeze pe coridor. N-avea să uite niciodată acel moment. Oare ce gândea August? Ce credea? Nu se uita nici în sus, înspre tatăl lui, nici

spre mamă și ignora, evident, toate gesturile și vorbele de bun-rămas. Frans dispăru cu el în lift. Mai simplu nici că se putea.

August suferea de autism. Probabil că avea și un handicap mintal sever, deși nu primiseră niciun răspuns definitiv în această privință și nici n-ai fi zis că are dacă îl vedeai de departe. Cu chipul lui angelic și privirea concentrată, avea un aer solemn de detașare sau cel puțin părea că nu găsește de cuviință să dea nici doi bani pe lumea din jur. Însă la o privire mai atentă, vedeai umbra din privirea lui. Băiatul nu scosese o vorbuliță în toată viața lui.

Așadar, înșelase așteptările tuturor încă de pe vremea când avea doi ani. Pe atunci, doctorii spuneau că August făcea probabil parte din acea minoritate a copiilor suferinzi de autism cărora nu le sunt afectate abilitățile intelectuale și că, dacă avea să facă terapie comportamentală în regim intensiv, avea șanse destul de bune să progreseze, în ciuda situației. Dar nimic nu se întâmplase așa cum își doreau și, ca să fie sincer, Frans Balder nu avea habar ce se alesese de toate acele programe de asistență și sprijin, și nici de educația băiatului. Frans trăia în lumea lui și plecase în Statele Unite, intrând în conflict cu toți și cu toate.

Fusesse un idiot, dar acum urma să-și achite datoria având grijă de fiul lui și dându-i tot ce avea mai bun. Comandă jurnale medicale, sună specialiști și pedagogi, și încetul cu încetul își dădu seama că toți banii pe care îi trimisese de-a lungul timpului nu ajunseseră la August, ci fuseseră dați altcuiva, cel mai probabil lui Lasse Westman, ca să-i acopere cheltuielile nesăbuite și datoriile de la jocurile de noroc. Băiatul fusesse lăsat să plutească în derivă, să devină închistat în tiparele sale comportamentale și